

Què bonic és parlar de Maria. La novena del Carme n'és una ocasió preciosa. Se'm demana avui parlar de tres aspectes, tres virtuts de Maria.

La humilitat de Maria

Maria s'estranya de que un àngel la visiti. És una noieta de poble. I més s'estranya de les paraules que l'àngel li diu: "Déu te guard, Maria, plena de gràcia".

Maria, humil i senzilla, escolta, L'àngel dirà coses meravelloses del fill que Déu li proposa que tingui: Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi... Ja no es pot una cosa més gran.

Maria, senzilla, noble, prudent... pregunta: Com pot ser això, jo he promès virginitat. L'àngel li aclareix el pla de Déu. I Maria –ho ha fet sempre- diu SÍ a Déu. La humilitat i senzillesa de Maria ens ha portat la salvació.

Però seguim Maria, la noieta humil de Natzaret. L'àngel li ha parlat de la seva cosina, ja molt gran, que està a punt de tenir un fill. Maria pensa: Jo la puc ajudar. I anirà corrent a la muntanya a ajudar a Elisabeth. I... seguim admirant la humilitat de Maria. Quan Elisabeth sent que la veu de Maria ha provocat en el seu si un salt de goig del seu fill, dirà grandeses de Maria: "Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar? Tan bon punt he sentit la teva salutació, l'infant ha saltat de joia dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!

La resposta de Maria és d'una humilitat senzilla i extraordinària. Recordem: *"Perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa..... des d'ara tots els pobles em diran benaurada"*.

Germans i germanes, la persona humil, com Maria, no nega mai els dons que Déu li ha fet, però sap i ho proclama que és Déu qui ho ha fet. Maria, humil però no encongida, és conscient de les meravelles que Déu fa en ella, per a ella i a través d'ella, i celebra exultant de joia les meravelles de Déu. Ell n'és l'autor.

En els humils i senzills Déu s'hi troba molt a gust. I obra sempre meravelles. Així ho féu en Maria. El Magnificat ens revela el valor de la nostra petitesa. És un cant que tot cristià ha de fer seu. Maria ens està dient que Déu té ganes de fer meravelles amb cada un de nosaltres. Només cal que ens posem al nostre lloc: la petitesa.

2. Se'm demana que parli també de la **magnanimitat** de Maria, de la seva grandesa d'ànima. Realment Déu va fer coses grans en Maria, més que en cap altra persona humana. Ella mateixa ho proclama: "...perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa, Déu ha obra en mi coses grans"... (i segueix lloant Déu)

Aquesta grandesa d'ànima de Maria es veurà després en tots els moments de la seva vida: Serà la dona fidel sempre a Josep. Obedient a Josep. Juntament amb Josep encaixarà, sense protesta, les més grans dificultats de la vida: el naixement de Jesús en una cova d'animals, la fugida a Egipte, la pobresa. Davant qualsevol problema, ens imaginem a Maria dient al seu espòs: No tinguem por, Josep. Déu estarà sempre amb nosaltres. Seguim endavant.

En qualsevol moment, i en va passar de molt terribles (pensem en la passió de Jesús) Maria estarà **dreta** al peu de la creu, disposada a tot. Mai, en cap moment, va dir un NO a Déu. Aquí està la grandesa d'ànim de Maria. I, al temps, com abans dèiem, la seva humilitat. Maria no es vantava de la seva grandesa, gairebé ni se n'adonava...

Se'm demana parlar també de la **felicitat** de Maria. Però, d'una dona que va patir fins a veure el seu Fill morint a la creu, es pot dir que va ser feliç? D'una dona que va patir la persecució d'Herodes, que va haver de fugir a Egipte i va viure tants i tants moments de dolor... es pot dir que va ser feliç?

Germans i germanes. Maria va ser feliç, molt feliç, sempre i en tot. La felicitat autèntica de Maria **estava en sentir-se estimada, molt estimada de Déu**. Consistia en **acceptar sempre la voluntat de Déu**: en les circumstàncies del naixement de Jesús, en la vida oculta i difícil de Natzaret, en la pèrdua de Jesús en el temple, també en el goig de la vida familiar, també en assabentar-se de les maquinacions dels fariseus... i fins a veure el seu Fill mort a la creu.

Diuen que l'home més feliç de la història és Jesús, clavat a la creu. Estava realitzant plenament la voluntat del Pare i aconseguint així la salvació del món. Jesús va expirar dient aquesta paraula: "To ho he complert". Maria, al peu de la creu, participava plenament d'aquests sentiments i actitud de Jesús. Maria estava "infantant" la salvació del món.

Potser nosaltres no ho entenem; però la felicitat autèntica, la que dura sempre, la que no es perd mai, la felicitat més profunda... està en fer sempre i en tot la voluntat de Déu. N'aprendrem? Que la dona més feliç de la història, Maria, ens ho ensenyi.